

Sygn. akt II CSK 408/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Tadeusz Ereciński

w sprawie z powództwa A. B.

przeciwko T. M. i D. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 stycznia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 7 listopada 2013 r.,

odrzuca skargę kasacyjną oraz zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 3 600 (trzy tysiące sześćset) zł z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 listopada 2013 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanych.

W skardze kasacyjnej pozwani wnosili o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76).

Skarżący podnoszą, że wyrok Sądu Apelacyjnego jest w sposób oczywisty wadliwy, ponieważ pominięto w nim kwestie, że w oświadczeniu pozwanych z dnia 16 września 2002 r. doszło do wyraźnego wskazania, iż powstanie obowiązku do sprzedaży akcji nastąpiło w wykonaniu zobowiązania finansowego, oraz że pominięto kwestię, iż pozwana poręczyła zobowiązanie pozwanego do sprzedaży akcji, nie zaś jego zobowiązanie finansowe, tj. do spłaty pożyczki.

Trafnie poniesiono w odpowiedzi na skargę kasacyjną, że oba zarzuty sprowadzają się do polemiki z ustaleniami Sądu Apelacyjnego oraz dokonaną przez niego oceną dowodów, choć pozornie odnoszą się do niewłaściwego zastosowania prawa materialnego. Sąd Najwyższy w wielu orzeczeniach podkreśla, że zarzut naruszenia prawa materialnego nie może być skutecznie uzasadniany próbą zwalczania ustaleń faktycznych, gdyż mogłaby ona ewentualnie odnieść zamierzony skutek wyłącznie w ramach drugiej podstawy kasacyjnej (por. np. wyrok z dnia 27 kwietnia 2006 roku, II UK 152/05, nie publ.).

Tymczasem w ramach zarzutu błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania art. 453 w zw. z art. 65 § 1 k.c. skarżący kwestionują ustalenia Sądu w zakresie skuteczności wygaszenia przez pozwanego zobowiązania do spłaty pożyczki w drodze spełnienia świadczenia zastępczego – sprzedaży akcji. Natomiast zarzut błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania art. 65 § 1 k.c. w związku z art. 876 § 1 k.c. sprowadza się do kwestionowania ustaleń faktycznych Sądu co do tego, jakie zobowiązania pozwana poręczyła w oświadczeniu z dnia 16 września 2002 r.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu (art. 398⁶ § 3 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono stosownie do art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 393¹⁹ k.p.c.